

ΠΡΟΛΟΓ

– Тецуя.

Момчето погледна стреснато чужденеца.

– Никоӣ в това село не е виждал Тецуя да държи лък – отвърна то. – Всички знаем, че е дърводелец.

– Може да се е отказал или да се е уплашил, но това не ме интересува – заяви чужденецът. – Той няма как да бъде признат за най-добрия стрелец в страната си, ако вече не се занимава със своето изкуство. Затова пътувах толкова дни – да го предизвикам и да сложа край на славата, която Тецуя вече не заслужава.

Момчето си даде сметка, че няма смисъл да продължава да спори. Щеше да е по-добре да заведе чужденеца при дърводелеца, за да се увери сам, че се е заблудил.

Тецуя майстореше нещо в работилницата си, която се намираше в задната част на къщата му. Обърна се, за да види кой идва, и усмивката му застина. Очите му се възряха в продълговатия калъф, който чужденецът носеше.

Точно това е, което си мислиш – каза новодошлият. – Но аз не съм тук, за да унижавам или предизвиквам стрелеца, превърнал се в легенда. Искам само да докажа, че след толкова години, през които тренирах, съм успял да постигна съвършенство.

Тецуя понечи да се върне към заниманията си – тъкмо приключваше с монтирането на краката на една маса.

– Човек, който се е превърнал в пример за цяло едно поколение, не бива да изчезва като теб – продължи чужденецът. – Спазвах препоръките ти, опитах се да зачитам пътя на лъка и заслужавам да ме видиш как стрелям. Ако ми позволиш да го направя, ще си тръгна и няма да кажа на никого къде се намира най-великият от всички майстори.

Той измъкна от калъфа си един изгължен лък, изработен от лакиран бамбук, с ръкохватка, разположена малко под средата. Поклони се на Тецуя, отиде в градината и пак се поклони, обърнат към някакво място. Веднага след това измъкна една стрела, украсена с орлови пера, и разтвори крака, за да заеме стабилна поза за стрелба; с едната ръка приближи лъка към лицето си, а с другата намести стрелата.

Момчето гледаше със смесица от радост и учудване. А Тецуя бе прекъснал работата си и наблюдаваше чужденеца с любопитство.

Вече със стрела, поставена върху тетивата, човекът загържа лъка пред гърдите си – точно по средата. После го издигна над главата си и докато смъкваше ръце надолу, започна да го опъва.

Когато стрелата стигна до нивото на лицето му, лъкът вече беше напълно опънат. За един миг, който сякаш продължи цяла вечност, стрелецът и лъкът застинаха неподвижни. Момчето гледаше към мястото, където бе насочена стрелата, но не виждаше там нищо.

Внезапно пръстите, опъващи тетивата, се отвориха и цялата ръка отскочи назад.

Лъкът в другата ръка описа красива дъга, а стрелата се изгуби от поглед, за да се появи отново в далечината.

– Донеси я – каза Тецуя на момчето.

То се върна със стрелата, която беше пронизала една паднала на земята череша на четиресет метра разстояние.

Тецуя се поклони на стрелеца, влезе в работилницата и измъкна тънък, изцяло извит предмет, загърнат в голямо парче кожа. Той разви съвсем бавно кожата и отвътре се появи лък, който много приличаше на лъка на чужденеца. С тази разлика, че изглеждаше доста по-използван.

– Нямам стрели и ще ми трябва една от твоите. Ще направя каквото искаш, но и ти ще трябва да спазиш обещанието си и никога да не разкриваш името на селото, в което живея. Ако някой попита за мен, ще му кажеш, че си стигнал до края на света, за да ме откриеш, но си разбрал, че съм бил ухапан от змия и два дни по-късно съм умрял.

Чужденецът кимна в знак на съгласие и му подаде една от своите стрели.

Подпирайки единия край на дългия бамбуков лък в стената, Тецуя го натисна силно по средата, за да опъне тетивата. Веднага след това, без да каже нито дума, се отправи към планините.

Чужденецът и момчето го последваха. Вървяха повече от час, докато накрая стигнаха до някакво скалисто дере, в което течеше пълноводна река. Тя можеше да бъде прекосена единствено по провиснал и изгнил въжен мост.

Тецуя спокойно отиде до средата на моста, който се люлееше застрашително. Поклони се на нещо от другата страна, заредилъка по същия начин, по който го беше заредил чужденецът, вдигна го, приближи го отново до гърдите си и стреля.

Момчето и чужденецът видяха как стрелата прониза една зряла праскова на двайсет метра разстояние.

– Ти уцели една череша, аз една праскова – каза Тецуя, връщайки се към сигурността на брега. – Черешата е по-малка. Твоята мишена беше на четиресет метра, а моята – на половината разстояние. Следователно ще можеш да повториш това, което направих аз. Застани по средата на моста и стреляй от там.

Ужасен, чужденецът запристъпя по изгнилия мост, взирайки се непрекъснато в пропастта под краката си. Изпълни същите ритуални жестове, стреля по посока на прасковеното гърво, ала стрелата мина доста надалече от него.

Когато се върна на брега, лицето му беше пребледняло.

– Ти притежаваш ловкост, имаш достойнство, както и необходимата стойка – каза Тецуя. – Владееш техниката и оръжието, но не владееш ума си.

Умееш да стреляш, когато обстоятелствата са благоприятни, но когато попаднеш в опасна среда, не успяваш да улучиш целта. Стрелецът невинаги има възможност да избира бойното поле, така че ще трябва да започнеш отначало тренировките си, за да се подготвиш за неблагоприятните обстоятелства.

Продължи по пътя на лъка, защото това е път за цял живот. Но запомни, че един съвършено точен изстрел не означава изстрел с мир в душата.

Чужденецът отново се поклони дълбоко, прибра лъка и стрелите в продълговатия калъф, който носеше на рамо, и си тръгна.